

(Rasmussen) tillade mig at bringe i Erindring et fortræffeligt Foredrag, som blev holdt her i Landstinget i 1876 ved Forhandlingen af Finantslovsforslaget for 1877—78 af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) angaaende den i Forsfatningens Mand og Lanke liggende naturlige Begrænsning af hver Things fri Bevillingsmyndighed. Det blev i dette Foredrag med stor Skarpsindighed udvirket, hvorledes denne Bevillingsmyndighed fra hvert Things Side var naturlig begrænset ved forskellige Forhold, at navnlig saadanne Beslutninger, som toges i det ene Aar, vel forsaavidt kun havde Gyldighed for det Aar, for hvilket de skulde være gjældende, men at en saadan Beslutning, naar den gav Andre Forventning om, at den ikke uden rimelig Grund vilde blive forandret, nødvendig maatte medføre en berettiget Forventning hos de Vedkommende om, at en saadan Beslutning ikke vilde blive tagen tilbage uden aldeles tvingende Grunde. Dette blev ganske særlig anvendt paa Dyrtidstillæg til Embedsmændene, hvilket han betegnede som værende af den Slags Bevillinger, der ikke vare indenfor det fuldstændig frie Bevillingsomraade af den naturlige Grund, at den Mand, som havde faaet en saadan Bevilling, havde en begrundet Forventning om, at Thingene, som dengang havde været enige, ogsaa i Fremtiden vilde lade ham beholde det, naar Forholdene ikke vare aldeles forandrede. Men nu er Forholdet saaledes, at der er langt større Dyrtid end den, der var tilstede i de Aar, for hvilke de skulde nyde dette Dyrtidstillæg, og, som den ærede Ordfører har oplyst, det er Folkethinget selv, som har indsat denne Maximalgrænse af 4400 Kr. Er det da saa ganske frit og ganske berettiget, naar Folkethinget nu siger, at der maa ikke bevilges til denne Grænse, eller ser det dog ikke ud som noget Vilkaarligt? Jeg tror ikke paa, at der i Befolkningen er nogen Tanke om, at dette Thing skulde mangle Fjærlighed eller Bøielighed enten lige overfor Regjeringen eller lige overfor Folkethinget; jeg tror snarere, at Verden trænger til et fornyet Bevis paa, at dette Thing med Fasthed vil værne om alle de konservative Interesser, at det vil drage Omsorg for, at Traditionens Traad ikke vilkaarlig overføres, og at det vil hævde Betydningen af vor Forsfatning, naar den har ordnet det saaledes, at der er to Thing, at vi have et Lokammersystem, to Kamre med lige Berettigelse. Jeg tror, at det nok saa meget vilde paastjønnes i Befolkningen, om der gaves et fornyet Bidnesbyrd herom. Jeg kan af de saaledes anførte Grunde og særlig af Hensyn til Indrømmelserne med Hensyn til Dyrtidstillægget paa ingen Maade stemme for Flertallets Indstillinger. Skjøndt ingen af de øvrige Poster har den Betydning for mig med Hensyn til de skete Indrømmelser som denne, skal jeg dog, inden jeg slutter, gjøre den Bemærkning, at det har

gjort mig meget ondt, at man har indrømmet Udskydningen af forskellige Bevillinger paa Marine- og Krigsministeriets Budgetter, og deriblandt har frasøldet Paastanden om Bevillingen til de 11 Kanoner. Det vil let kunne have en symbolisk Betydning i Befolkningen, at disse Indrømmelser ere skete, thi samtidig med, at der rundt om i Landet er en Bevægelse for at opildne Folket til at faae en varm Følelse for de forskellige Forsvarsforanstaltninger, som jeg dog ikke haaber, at der vil hengaa lang Tid inden der bliver fremfat Forslag om, ser det noget haabløst ud, naar Landstinget, som er det Thing, der for Diebliffet synes at være det, hvor disse Bestræbelser har den mest holdbare Grund, vil, uden at der derved opnaas Noget paa det politiske Obeet, gjøre Indrømmelser og Frasalb fra denne Slags Bevillinger. Hvorledes end Sagen stiller sig, mener jeg imidlertid, at Landstinget ikke fra nogen Side kan modtage Bebrejdelse for, at det ikke har strakt sig ganske overordentlig vidt, ja jeg skal ikke negte, at jeg hører til dem, som tro, at det høie Things Flertal har strakt sig noget videre, end ønskeligt var for Landstingets Ansælses Skyld. Jeg vil derfor gjentage, hvad jeg begyndte med, at jeg vil tilraade det høie Thing at stemme imod alle de tre Indstillinger.

Justitsministeren (Melleman): Naar jeg paa Regjeringens Vegne tillader mig at udtale mig om den foreliggende Sag, er der kun ringe Opfordring for mig til længe at dvæle ved de enkelte Indstillinger, og særlig er der ingen Opfordring for mig til at komme dybt ind paa Realiteten af Flertallets Forslag, eftersom de jo ere bleve saa udfølgelig omtalte af bemeldte Flertals ærede Ordfører. Hvad der derimod paa hviler mig, er at udtale mig om, hvorledes Regjeringen stiller sig til de foreliggende Forslag, og skjøndt det naturligvis ikke er nogen Hemmelighed for Nogen, idet det allerede af Regjeringens Chef er blevet udtalt i Fællesudvalget, maa jeg dog her gjentage, at Regjeringen vil kunne acceptere en Finantslov, som er i Overensstemmelse med Flertallets Indstilling, og at den som Følge deraf, som Sagen nu er kommen til at foreligge, maa tilraade det ærede Thing at vedtage Fællesudvalgets Flertals Indstillinger. Vel er det sandt, og det behøver neppe at siges, at disse ogsaa efter Regjeringens Mening ligesom efter bemeldte Flertals egen Mening ville gaa ud paa et Minimum af, hvad man kunde finde sig i; men det er ligeledes afgjort, at man under Forhandlingernes Gang fra Regjeringens Side lige saavel som fra bemeldte Flertals Side har været fuldt villig til at bringe disse Offre paa Enighedens Alter, ifald en saadan vilde kunne naas, og som en Følge deraf tror jeg, i Modsætning til den ærede sidste Taler, at kunne opfordre Thingets Flertal til at stemme for Fællesudvalgets